

ΔΩΡΑΔΙΣΤΡΙΑ

Καθ' ἣν στιγμήν ἀκριβῶς δημοσιεύεται ἀνωτέρω τὸ ἄρθρον τῆς Ἐπιφανοῦς Συγγραφέως, ἀναγγέλεται ἀπροσδοκῆτως ὁ αἰφνίδιος θάνατος τῆς περιβλέπτου Γυναικός.

Ἡ «ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ» τὸ πρῶτον τιμωμένη διὰ τῆς διαπρεποῦς Συνεργασίας τῆς ἐξόχου Συγγραφέως, σπένδει δάκρυ ἐγκάρδιον τιμῆς καὶ ὑπερτάτης εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, στεφανοῦσα αὐτὸν διὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἀνθέων, ἅτινα τόσον ἠγάπησεν ἢ ἑλληνικωτάτη καρδιά τῆς διασήμου Γυναικός.

Κατ' ἀτυχή σύμπτωσιν ἢ δημοσίευσίς ἐν τῷ παρόντι τόμῳ ἐπιτυχεστάτης εἰκόνοσ τῆς περιφανοῦς Συγγραφέως, χαραχθεῖσιν ἐπὶ τῇ βάσει τελευταίου ἀντιτύπου φωτογραφίας, ἣν εὐγενέστατα ἐφιλοδώρησεν ἡμῖν, ἀποδίδει ὑπερτατον δεῖγμα διακεκριμένου Σεβασμοῦ, πρὸς τὸ ὄνομα τῆς μετὰ τόσης στοργῆς καλλιεργησάσης τὰ γράμματα ΔΩΡΑΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Ἡ περιφανῆς δέσποινα καὶ λογογράφος εἴλκε τὸ γένος ἐξ οἴκου ἡγεμονικοῦ, οὔσα θυγάτηρ τοῦ Μ. Γκίκα καὶ ἀνεψιὰ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Γκίκα. Ἐκ νεαρῶς ἡλικίας ἐπιδείξασα μοναδικὴν κλίσιν φιλομαθείας, ἐξέμαθε πλείστας Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὡς ἐγνώριζε κατὰ βάθος, τελευταῖον δὲ παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ Γρ. Παπαδοπούλῳ ἠσχολήθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, μετὰ πολυτίμου ζήλου μελετήσασα τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς, ἐν νεαρωτάτῃ ἡλικίᾳ γράψασα μελέτας τινὰς γαλλιστί, πολὺ ἐκτιμηθείσας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Δεκαπενταέτης μόλις ἐπεχείρησε τὴν εἰς τὸ Γερμανικὸν ἔμμετρον μετάφρασιν τῆς «Ἰλιάδος» καὶ ἔγραψεν ἱκανὰ δραματικὰ ἔργα. Τῷ 1849 ἡ ΔΩΡΑΔΙΣΤΡΙΑ, ἣς ἡ φήμη εἶχεν ἤδη διαδοθῆ ἀρκούντως, ὑπανδρεύθη τὸν Πρίγγιπα Ῥώσσον ΚΟΛΤΣΩΦ ΜΑΣΣΑΛ-ΣΚΗ, ἀπεκατέστη δ' ἐν Ῥωσίᾳ, προσληφθεῖσα καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐλῆς. Τῷ 1855 ἀπῆλθεν εἰς Ἑλβετίαν, ὅπου πρῶτη ἐπεχείρησε καὶ τὴν ἀνάβασιν τοῦ ὄρουσ Μοναχοῦ, ἐκεῖθεν δ' εἰς Βέλγιον, ἐνθα ἐπεράτωσε τὸ ἔργον αὐτῆς «Ὁ Μοναστικὸς Βίος ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ» δημοσιευθὲν ἐν Βρυξέλλαις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

« Δώρα δ' Ἰστορία, » ὅπερ ἡ συγγραφεὺς ἐδανείσθη ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῆς πατρίδος τῆς, τοῦ Ἰστρου. Ἐπανελθοῦσα εἰς Ἑλβετίαν, ἐγκατεστάθη ἐν Φλωρεντία, συναρξαζομένη ἐξόχως εἰς ἐπιφανῆ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, κατ' ἐξοχὴν τὴν « Ἐπιθεώρησιν τῶν Δύο Κόσμων » Τὸ « Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον » τὸν Ἀθηναϊκὸν » « Θεατὴν » καὶ τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐπίσης « Ἑλπίδα », γράφουσα πάντοτε μετὰ θερμοτάτης ἀγάπης ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, πρὸ ἣν συνεδέετο πολυτίμως διὰ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας. Τῷ 1867 ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ τιμῶσα τὴν ἀξίαν καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀφοσίωσιν τῆς Συγγραφέως, ἀνηγόρευσε ἀπὸ τὴν πανηγυρικῶς Ἑλληνίδα Πολίτιδα.

Ἐν Φλωρεντία ἡ Δωραδίστρια συνέγραψεν ἱκανὰ ἔξοχα βιβλία, ἐν ὠραιόταταις δ' ἐπιστολαῖς τὸ λαμπρὸν αὐτῆς σύγγραμμα « Αἱ Γυναῖκες ἐν τῇ Ἀνατολῇ. » Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ, οὕτινος τὴν μετάφρασιν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐποίησατο ἡ παρ' ἡμῖν κυρία Αἰμυλλία Παχὺ θυγάτηρ Σκουζέ, μετὰ πολλῆς κρίσεως, γνώσεως τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, ἀπεικονίζεται ἐξαιρέτως ὁ βίος καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν Γυναικῶν καὶ τόπων τῆς Ἀνατολῆς.

Τὴν Ἑλλάδα ἡ Δωραδίστρια ἐπεσκέφθη πολλάκις, συγγράψασα καὶ μελέτας περὶ τοῦ « Μέλλοντος τῶν Πελασγικῶν Ἐθνῶν, » τῶν « Ἰουίων Νήσεων » καὶ τῆς « Συγγρόνου Ἑλληνικῆς Ποιήσεως. »

Ἐν Ἑλλάδι εἶναι γνωστοτάτη, ἀνήκουσα εἰς τὸν κύκλον τῶν οὐκ ὀλίγων ἀγωνισθεισῶν, ὅπως καταστήσῃ γνωστὴν τὴν κίνησιν τοῦ κοινωνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ ἡμῶν βίου. Χειριζομένη μετὰ σπανίας εὐχερείας καὶ κομψότητος τὴν Γαλλικὴν, Ἰταλικὴν καὶ Γερμανικὴν, ὠμίλει καὶ τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν, ἣν ὁμως δὲν ἔγραψεν.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃσι τ' ὄνομα τῆς εὐγενεοῦς Γυναίκος, ἥς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐνθερμος καὶ ἐνθουσιώδης λατρεία πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὡς κοιτίδα ἐνδοξοῦ τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ Ἑθνός, εὐρὺ ἔχον στάδιον ἐν τῷ παρόντι, παρέμειναν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς πνοῆς.

Τὸ ἐν τῇ ΠΟΙΚΙΛῃ ΣΤΟΑΙ, ἀνωτέρω δημοσιευόμενον ἄρθρον τῆς ΔΩΡΑΔΙΣΤΡΙΑΣ, παραμένει τὸ τελευταῖον ἔργον τῆς διαπρεποῦς συγγραφέως.